

[Arne Larsen.]

skønt mange unge, der bor hjemme, jo har væsentlige udgifter, måske til uddannelse, måske til opsparing med henblik på at stifte eget hjem — det er jo mange tusinde kroner, der skal til i boligindskud i de nye lejligheder. Det er klart, at disse unge ikke er i stand til med stor styrke og vægt at deltage i husstandens samlede indkomst, idet de jo vitterlig har mange problemer. Jeg tror derfor, man skal kigge lidt nærmere på husstandsindkomstproblemet.

Endvidere er det jo den skattepligtige husstandsindkomst, der skal danne grundlag for de tilskudsordninger, man nu vil gennemføre. Der har været sagt en hel del rigtigt herom, bl. a. af hr. Guldborg. Jeg er sådan set enig med ham i de betragtninger, han gjorde gældende om, at det vistnok er ved at være et ganske forældet kriterium for tilskud af forskellig slags. Vi ved jo, at nogle kategorier af borgere har meget større mulighed for at udnytte fradragsmuligheder i deres skattepligtige indkomst end lønmodtagere, og det er derfor meget almindeligt, at folk, der vitterligt har højere indtægter, kommer relativt længere ned i skattepligtig indtægt end lønmodtagere. Man vil altså kunne se, at folk med relativt høje indtægter vil kunne få relativt højere tilskud i det sociale byggeri efter de ordninger, der nu skal gennemføres.

Spørgsmålet er, om man ikke hellere skulle fordele tilskuddene efter bruttoindkomst, altså indkomsten før fradragene har fundet sted. Man kunne måske også finde en tredje måde til at fastsætte en mere retfærdig indkomst for de enkelte, som søger tilskud efter denne ordning. Jeg vil i hvert fald meget bede om, at man tager dette med i betragtning.

Selve ordningen går jo stort set ud på, at man for hver 1.000 kr., man tjener, er i stand til at betale 1 pct. i husleje. Tjener man altså 10.000 kr., skulle man kunne betale 10 pct., nemlig 1.000 kr. i husleje. Har man en indkomst på 20.000 kr., kan man betale 20 pct. eller 4.000 kr., og har man 30.000 kr. i indkomst, kan man betale 30 pct. i huslejudgift, altså 9.000 kr. Det er på denne måde, man får de såkaldte grænsebeløb frem. Er der imidlertid børn i husstanden, reduceres indkomsten med 1.000 kr. pr. barn. Grænsebeløbet bliver derved

lavere, og der fratrækkes yderligere 1 point i det tal, man når frem til, for at nå til relationstallet.

Der er dog én ting, som jeg finder er ganske urimelig i lovforslaget. Når man har fundet frem til grænsebeløbet eller det, man kalder for den rimelige husleje, som denne familie kan betale, siger man nemlig: det passer ikke alligevel. I, der tror, at I skal have resten — fra grænsebeløbet og op til huslejudgiften — skal nu ligegodt snydes, for I får kun $\frac{2}{3}$ af dette beløb. Husleje-relationstallet bliver altså alligevel falsk og bliver væsentlig højere end det, man opererer med i skalaerne.

Der er også sat procentvise grænser, således at det højeste tilskud, som husstande med de laveste indkomster kan få til huslejen, er 15 pct., hvis det er en husstand uden børn. For husstande med børn er der en anden skala med 10 pct.s tillæg pr. barn. Når alt det er taget i betragtning, vil jeg da ikke underkende, at ordningen muligvis giver visse fordele for de laveste indtægter, måske nok dårligt for de indtægtsgrupper, som ligger over proportionalgrænsen.

Et andet problem er spørgsmålet om folke- og invalidepensionisterne. Jeg er heller ikke helt sikker på, at de får en tilfredsstillende ordning. Her vil der kunne ydes tilskud på 60 pct. af huslejudgiften. Mange pensionister vil imidlertid, efter at fradragsordningerne falder bort, komme til at sidde væsentligt højere, og jeg tror derfor, at der er megen grund til at se på disse sats. Pensionisternes indkomst er for så vidt også en bruttoindkomst, idet de jo ikke har noget særligt stort skattefradrag.

Jeg håber, at man i udvalget vil kulegrave hele spørgsmålet om tilskudsordningerne, således at disse vil kunne blive forbedret.

Også om forslag til lov om ændring i lov om boligbyggeri, det såkaldte almennyttige byggeri og dettes landsbyggefond skal jeg gøre nogle bemærkninger.

Loven om lejevurdering kom jo til at omfatte også det sociale byggeris ejendomme — mærkeligt nok i og for sig, for det er jo i strid med de sociale boligforetagenders formål, at man nu vil søge at presse huslejerne op til markedsniveau. I de sociale boligselskabers vedtægter står ganske klart og tydeligt, at man skal bygge for de mindst-